

gaß sind nenda palluks, ehk sadaks omma
fullase sind palluma; sa wist peaksid sedda
sureks auuks, et ta ennast nenda allandaks
so wasto, ja ehk sa kül hea melega ei an-
naksid, ei sa siiski temmale kelaks: agga kui
se keige kunningatte kunningas, se keige
wäggewam ja rikkas Jummal isse sind pal-
luma tulleb, ei karda sinna polegi ei mißski
Tedda pannes, egga tulle sest jällestus ei
naese egga laste peäle, waid nemmad on ni-
sammosuggused, kui sinna — ei ussu nem-
madke Jummal tdt. Agga kättemaksmissse
pääw saab tullemä, saab wißsist tullemä! Ja
siis wdttab se suur wdllalinne, kes wahhest
kül kaua aega laenuks peab, agga siiski on
tru täsujä, sulle ütelda: Mittokord kül
olled omma ukse eest mind käskind ärramin-
na, ja olled omma kdrwa mo eest lukko pan-
nud; ma nüüd tahhan sind ka ommast uksest
ära sata ja omma kdrwa kinaipanna se ullu-
missse ja so hammaste kirristamissse eest;

heitke tedda wälja keige süggawama pimme-
dusse siisse! — Oh, teie jölledad innimeßsed,
kuida ommeti sadate isseennast ni otsata
sure dnnetussse siisse! Oh, teie wägga wae-
sed arro piddajad, kui wägga sandiste ollete
arro piddanud!

Mul on naene ja lapsed nemmad tahtwad
süa, ütleb monni nukra näoga, ei woi minna
anda: pean mo ommakste eest hoost kand-
ma, et nemmad ilma ei olle, kui mind ep olle
ennam ollemäs; nemmad on mo keigeligge-
mad. — Pea tulleks sest arwata, kui olleks
sul digus ollewad; agga ep olle. Ei olle sinno
ommaksed so keigeliggemad mitte; so Jäs-
sand peab sulle lähäm ollema neist. Sest
sa ommeti tead, miß Tä ütleb: kes isä
ellik emma, kes poega ehk tüttart ennä ar-
maßtab kui mind, se ep olle mitte minno
wäärt; — ja, ei pea sinna mitte murretsema,
ütleb sinno Jäsand, ei hoomsegi päwa ette;
paljo wähhem weel nende päwade ette, mil